

Lifbegångelse

öfwer

Marraktigheterna,

jemte tillagnan.

Pendant till Gubben med Skåpet.

Andra Upplagan.

Stockholm,

Elmén och Granberg 1819.

Härmed får utgifwaren äran att lämna i allmänhetens händer i stället för en product af Narraktigheterna, blott en tillbehållning efter dem jemte tillägnet. De ha aftrådt från litteraturens skådeplats med samma blygsamhet, med samma inskränkta pretensioner, som de först upträdde därpå. Twenne förfärliga kämpar ha där wisat sig och bemäktigadt sig hufvudroterna. Från bägges munnar har en bannstråle ljungat mot dessa arma Narraktigheter (mången fortänkt skulle tro detta vara skedt derförre att dessa Herrar älska inga andra, än dem de själfwa skrifa eller göra) — De rädda stackarna ha således, båfwande att föremandlas till aska af den blixtn som hotadt dem, ansett tiden vara inne, att återgå till det intet, hwarur de dragit sitt ursprung och lämna platsen åt en wärdigare. Man skulle wäl kunna tycka, att då ett fruktanswärdt krig uppstått mellan dese twänne hjeltar, skulle wäl den ringa och obemärkte ingenting ha att befara; men hweni wet då ej, att dessa krigare äro lika farliga i sin fiendskap som under sin förening? och desutom är det en känd sanning, att två måktiga krigsbrände ofta sluta fred på den swagas bekostnad. Som man ser ty (utgifwaren är stundom äfwen poet, och den sublima tafan af det numvarande litterära kriget upväcker häftigt och oemotståndligt hans skådespelmåga). — Som man någon gång ser på en smutsig stallgård,

om-

omgifwen af puskar och gödselbögar två modi och illfina tjurar rasa till fejd mot hwarandra, båda dumdriftiga och inbilliska, båda uplifwade af samma anda, samma äregirighet, samma stridslystnad, samma otillgänglighet för det som wi människor kalla sansning och förnuft, och samma ömsjilighet att kunna ge wika. Redan stöta deras behörnade pannor tillsammans, under de bägge stridandes oharmoniska och gälla härsfret, redan flyger halm och smuts omkring, redan styr den öfriga förkräfta boskapen, syro torna och fjäderfäet till skjul och lador — då, o glädje och lycka! husbondrängen, wäpnad med en dugtig piska uphäfwer sig till medlare, drifwer de båda skamflata, men af raseri skummande kämparna, böljande, med nedsänkt hufvud och stökande swans tillbakas hwar i sitt bås, och de skrämde ästädarna krypa åter fram ur sina gömställen. Så, då freden en gång blir återställd på witterhetens wådjobana stöta äfwen kan hända de obetydliga Narraktigheterna å nyo framtråda i dagsljuset om äfwen under en annan skapnad; man skall emedertid spjelsätta sig med att samla ämnen åt dem. Det är wäl sant att hwardagslifwet öfwerstöddar där-af, men det är ej lika förbrunt åt alla ihärlige öddlige, att i lika grad producera dem. Därskapens gudinna har dock här och där sina utwalda, dem hon synnerligen gynnar, och bland dessa äfwen en man som, lofwat lämna i framtiden

ppper-

öpperliga bidrag. Han har i sanning haft så-
samma öden. Utgången ur sködet af stora werl-
den, courtiserade han en tid en samds bondskida
från Orleans, genomvandrade därpå gravitetiskt
Wallensteins läger, swängde sig sedan omkring
med Friherrar och Brukspatroner, besköddade
Lexicografer och förmandlade sig stultigen till
Majken Munters hospoet. Nu har han upp-
trädt i en ny character i egenskap af sanningens
och smakens riddare, dock med bibehållande af
samma kärphet, samma inbillskhet, som aldrig
öfvergåfwo honom hvarken i det Friherrliga för-
maket eller wid Majkens fallbänk.

Dock nog här om, men jag vill ej före-
komma den högtuplysta allmänhetens dom. Jag
recommenderar mig i mina läsares önnest, nöjd
om jag kunnat förorsaka dem något slags nöje,
om icke genom annat, åtminstone genom min
plattighet, den är ett naturligt fel som widläder
de inhämsta rudimenter jag behandlat, och
jag skall ej klaga, om den lilla skrift jag redan
slutat är gldmd så snart som den är utläst.

Utländska Flyheter.

Tangasakti. Man kan swärtilgen gbra
sig ett begrepp om hwilken tolerance råder här
i allting. Om stats och religionsaker är ingen
fråga

fråga, ty därmed byr allmänheten ej sin hjerna,
men i witterhet och seder tillåter man sig nu
för tiden allting och besinner sig wäl där af. I
synnerhet är här en theater inrättad utom sta-
den, hwilken tjänar innewånarna till ett slags
sommarnöje. Här triffas broderligt wid sidan
af hwarandra på parterren, den decorerade em-
betsmannen och stalldrängen, grefwinnan och
fökspigån, den stränga matron n och den med-
lidfamma skönheten, m. m. Under entre-aer-
terne, roar man sig med att stampa ett acord
åt Orchestern, samt upgöra sina partier för af-
tonen, hwarwid man ej låter genera sig af den
ansständigare delen af publiken, som kanske är
nog elak att förtryta eller slakta öfwer de sam-
tal som stundom här sára owana bron; ingen
ömtålig nåsa får här rynkas, ifall den skulle
beswäras af en öfad utdunstning, sådant allt
höder till den här etablerade friheten och jäm-
likheten. Samma liberala tänkesätt utsträcker
sig öfwen till theatern och actbrerna. Om en
pjes skulle hitta på att wara stympad till 3 sjer-
bedelar, eller sammanslickad af tio andra, om
costymerna råka wara litet felaktiga; om skåde-
spelare, som i går kommo ur werkstaden eller
kryddboden i dag framtråda på Scenen; om ro-
lerne ej äro så aldeles wäl öfwerlästa och suf-
föden stundom i sjelfwa märket spelar hela pje-
sen, om den kommande acten någon gång re-
peteras medan riddan är nere, om Scenen stun-
dom lämnas tom, medan den inträdande personen
tagit

tagit sig en aftonwards-sup eller haft något annat förhinder — detta allt är småsaker, hvar på ingen menniska sätter sin uppmärksamhet. Man utöfvar här efter bokstafwen den gyllene regeln, att lefwa och låta lefwa. Mer en annan gång i detta ämne.

Combuct. Ett slagsmål mellan en gammal utleswad bandhund, och en liten mops, har i dessa dagar gjort mycket upseende härstädes. Hela hundrepubliken har därigenom blifwit delad i twenne partier, i det somliga gått på bandhundens och de andra på mopsens sida; Å den förra äro alla af hans eget slagte, som sluppit lösa jämte jagthundarne, å den sednare äro pudlar och windthundar. Större delen af mopsfar och knåhundar ha förligtigtwis döljt sig i sina patroners sköte. Det påstås att en stark deliberation varit hos Rattorna, hwilkenderas sak de nu borde omfatta; råfvarne ha benåget lofwat biträda mopsen med sina råd, och wargarna att i nödfall secundera bandhunden med sina tänder. — Allmänheten, som i början roade sig åt det häftiga morrandet och skällandet, börjar nu befara wårre följer af det mer och mer hotande kriget, om ej de stridandes husbönder blanda sig däruti och med käppen drifwa kämparna från wådjobanan.

Sistledne Midfommarsdag wandrade en man omkring på den Kungliga Djurgården. Af en

flot gumma, wid Stallplanen, försedd med några häftosamma briter och en kraftig tallisman, öppnades för honom alla stängda dörrar och, sjelf oynlig, blef han vittne till en mängd händelser, wärdiga en plats i Stockholms Chronique scandaleuse. Han vill ej omtala att han såg en hop Esbmän, Drängar och Jungfrur roa sig på bästa sätt i slängungan och dricka färföt ur renskurade träskop, huru ett par karlar sjöngo mycket wackra och anständiga wisor, applauderade af de gapande och högst intresserade åbrarna; huru några tjenstwiilige Mansketter förgräfdes dragit ut på wärfning, emedan en hop unga Herrar, skrända af det fula wädrret, blifwit qwar i staden; huru några män, hwars skuldighet det war att waka öfwer ordning och skick inom sitt distrikt, drifna af tjensten, jagade i galopp längs laudswägen och bragte den arma fotgångaren i fara för arm och ben, o. s. w. ty detta såg hwar och en. — Nej han känner en hel hop hemligheter, som der tilldragit sig, men hwilka han likwäl är för flot att yppa för intet; en löstlig winning är hans walspråk, och om någon förläggare skulle wilja bra betala hans mödda, så är han willig att yppa hwad han sett. Det kunde likaså wäl ge anledning till en uppbyggelig roman, som många andra händelser å den Kungliga Djurgården, hwilka säljas på alla Woklädor för 2 fl.

Genom öppen Auktion kommer afsedna En-
kefru Emili Rosali Lovise Amalie Hippeldans
Sterbhus ldsa egendom att försäljas; bestående
af diverse guldnipper, såsom guldhjertan af öf-
skillig caliber, ringar med Vergis mein nicht
uti, silhouetter och miniatur portraiter, souveni-
rer af hårlockar och hårståtor, storhalsdukar,
coloretter och tyll-kåldningar, ett parti röda smink-
burkar, ett dusin rulltänger, en psalmbok och en
postilla, 1209 utvalda romaner och 950 öfver-
blefna exemplar af den aflidnas deuvres post-
humes, utgörande en pendant till den i hennes
namn af dess cousin utgifwa roman: Stora
weriden — Närmare underrättelse fås på stället.

Siu Herr E = = = d *).

Auktorn E = = = d är som man ser,
Sjelffår och synes beundrare yrka. —
Han bdr ej glömmas och gerna jag ger
Sonom det rådet att mistro sin styrka **).

*) Torsteblad, Menyanthes Trifoliata, kallas i
Östergötland Munt-Kålsblad, och i Westerg-
ötland Kråkfot. (Liljeblads Sw. Flora)
har en bitter och obehaglig smak.

**) Se: Numärfaren 1816, 3:dje Saml. No II.